

Prædiken til 3. s. i fasten 2016 (754-300-289/321-sangblad HCA: Du evighedens gåde – 430)

Vi nærmere os midten af fastetiden – og fastetiden er en tid i kirkeåret hvor vi ligesom skal se det hele lidt nedefra. Bliver lidt jordbundne.

Således handler fasten om - at livet kommer nede fra - nede fra jorden - og ikke fra himmelen - men fra jorden. Fasten er en tid hvor vi skal standse op og vende blikket indad. Se vort kald her i livet og vort ophav. Se - at sådan er jeg. Erkende at vi er i livets og dødens vold.

Det er således fastens opgave at gøre os jordbundene. For af jorden skyder sæden op. Fra jorden kommer korn og brød.

Og sådan nærmer vi os sagte påsken – en højtid der om nogen højtid - handler om jorden. Handler om den jord vi er kommet af og den jord til hvilken vi igen skal vende tilbage.

Og det er ikke sådan at være bundet til jorden – det har sine kampe. Og sådan må Jesus i dagens glædelige budskab stå og skændes med nogle lovtro jøder.

Og disse lovtro jøder er Judæere - de fine – dem som bor omkring Jerusalem. Det er dem der har magten og riget.

Det er dem der mener at de er Abrahams børn – nok havde han andre børn – men de mener at det er dem der har ejendomsretten til landet – til livet – til Gud.

Men det er Jesus nu ikke enig med dem i.

Og da begynder kampen mellem dem og Jesus. I har ikke Abraham til far, i har Djævlen til far, hvis i havde Gud til far, så ville I tro mig, men i har Djævlen til far - og han har været en morder lige fra begyndelsen.

Det lyder jo ikke så rart. I har en morder som far?

Hvad mener han med det? Ja det kan være lidt kryptisk at forstå – men han taler om livsløgnen – det at flygter fra at være i livets vold – fra at være i menneskets vold – fra at være i Guds vold. At være et menneske der vil regere livet – der vil bemægtige sig Gud – det menneske der er sig selv nok.

Det menneske der i sin næstes ansigt kun ser døden. Det menneske som ser sin næste med dødens øjne.

Sådan var det den gang – men sådan er det sandlig også i dag.

Foragt for andres liv i Guds navn er daglig dag for os – jeg behøver vel ikke at komme med eksempler – du og jeg kender rigeligt til eksempler på mennesker der sætter dødens mærke på et andre mennesker – og kaste dem bort som affald.

Det er Djævlens værk. For det er at sætte dødens mærke på sin næste – i stedet for livets mærke. Og for lige at gøre det klart – så mener Jesus med Djævlen – det onde – slagen der fristede mennesket – og fik det til at spise af kundskabens træ og dermed måtte møde døden.

Det er det der dybest set ligger i Jesu ord om: at Han – Djævlen - har været en morder lige fra begyndelsen!

Og sådan er vi tilbage ved jorden – den jord vi kommer af - og af hvilken vi i vort ansigt sved skal få vort daglige brød – for så igen til sidst at vende tilbage til dens skød.

Vi hørte i epistlen fra Johannes Åbenbaring – der jo er en besynderlig gådefuld tekst – om et menneske der bekæmper det onde – afsløre løgneren og derfor får ros.

Men trods det så lyder det ildevarslende til dette menneske: ”Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed. Husk derfor på, hvorfra du er faldet, og omvend dig”.

Du har svigtet din første kærlighed – du er faldet. Det vil sige: du har svigtet Gud og hans rige. Der hvor livets træ står.

Sådan er det fat med Moses – da han så folket danse omkring Gulvkalven. Vi hørte den beretning fra altre lige før – men denne dagens hellige lektie fra Hebræernes bibel springer vers 11 til og med vers 29 over. Og det giver et skævt og falsk billede.

Vi springer således direkte fra at høre om Guds vrede og trussel om at ville udslette det stivnakkede folk; og så gøre Moses til et stort folk.« frem til at høre Moses forbøn for folket efter at han er kommet ned og har set deres afguderier. Deres dans om Guldkalven.

Det vi ikke hører i dag er - at Gud allerede har tilgiver folket – da Moses oppe på lovens bjerg går i forbøn for dem førend han selv har set deres brøde – for den har Gud kun set og han bliver vred og fortæller Moses om folkets svigt.

Da går Moses straks i rette med Gud oppe på bjerget: ”Hvorfor vil du udrydde et folk du har befriet fra Ægyptens trældom? ”Vend dog om fra din glødende vrede, og fortryd den ulykke, du ville bringe over dit folk”!

Da fortrød Gud den ulykke, han havde truet med at bringe over sit folk.

Men i det afsnit vi mangler – der kommer Moses ned fra bjerget velvidende at Guds har tilgivelse folkets synd – men da han ser deres synd med sine egne øjne – bliver han rasende og beordre i Guds navn de syndige dræbt – og det i hobetal – ja der står 3000 måtte lide døden – også børn og kvinder. Altså en religiøs udrensning.

Da vender Moses tilbage til Herren og siger: »Ak, dette folk har begået en stor synd; de har lavet sig en gud af guld”. Men det viste Gud jo allerede og han havde tilgivet folket.

Moses glemte sin første kærlighed og handlede selvbestaltet på Guds vegne. Nu stående foran Guds ansigt med sine blodige hænder –beder han om nåde for sit folk og sig selv endnu engang.

”Du har svigtet din første kærlighed. Husk derfor på, hvorfra du er faldet, og omvend dig”.

Sådan stod Jesus og skændtes med Moses efterkommere - de lovtro jøder. Den menneskesøn som var bundet til jorden lige som du og jeg er det. Men han var ikke kommet for at få ret - endsige for at vinde ære.

Han kom for at give det fortabt menneske hørelsen og synet tilbage – til det menneske der i sin næstes ansigt kun kan se døden. Det menneske som ser på sin næste med dødens øjne.

Men han skabte kun foragt – og for at slippe af med ham - tog de ham og løftede ham op fra jorden og hængte ham på et kors indtil døden.

Snart er det påske – og mark og eng grønnes og jorden giver kerne og brød – giver os liv.

Op af den jord blev livet og kærlighedens Gud oprejst påske morgen. Amen